

A humor meghurcoltatása

KÖNYVKRITIKA - LXI. évfolyam, 45. szám, 2017. november 10.

Tóth Gábor Ákos: Ki(ny)írlak. 21. Század Kiadó, Budapest, 2017, 336 oldal, 3490 Ft

Finoman fogalmazok: a regény többször szeretne vicces lenni, mint amennyiszer sikerül. A mindentudó, harmadik személyű narrátor, valamint a négy főszereplő imádja a szóképeket. Az össze-nem-illés, a váratlan társítás lehetne akár valódi humorforrás, ehelyett csupán fárasztó erőlködés. Vég nélkül záporoznak a poénosnak szánt hasonlatok (találomra: „az irodalmi tevékenységük olyan a politikai múltjuk huszárcsákóján, mint holmi rácsomózott csokréta, ami - félő - állandóan a leesésnek, méltánytalan porba hullásnak van kitéve” [73.]), és mindenki túlfutó laza szeretne lenni („Egy genyófesztiválon feltehetően dobogós helyezést érne el” [99.]; „Mi ez az ótvar duma, faszikám?” [110.]). Valamiért még az irodalmi tisztogatóhoz csatlakozó hacker beszédstílusa is ugyanilyen: „mi a helyzet, öregfiúk? Úgy ülnek ott, mint a kóbor cicák, akik legszívesebben belenyalnának egy jó kis aludttejbe” (276.).